

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

JOŽE URBANIJA: ANTONIJA, OSTANI V KOMPOSTELI

Več kot sodobna povest o medčloveških odnosih, o nikoli dorečenem odnosu med moškim in žensko, se vpenja v danes spet popularno romanje po Jakobovi poti, ki se ga udeležujejo ljudje vseh nazorov; tam vsak išče in morda najde samega sebe.

Podatki o knjigi

- Naslov: Antonija, ostani v Komposteli
- Avtor: Jože Urbanija
- Cena: 19 €
- Velikost: 123 mm x 215 mm
- Vezava: mehko vezano
- Število strani: 304
- ISBN: 978-961-278-145-3
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

Nina Brumec
telefon 01.244.36.70
mohorjeva@siol.net

Romarska pot v Kompostelo ima svoj zvezdni odsev v Rimski cesti, ki se visoko nad njo skrivnostno pne v temnem vesolju. Ima pa gotovo svoj odmev tudi v globini Zemlje, še bolj pa v človeku, ki ure in ure hodi razpet med globino zemlje in brezmejnostjo vesolja zunaj sebe ter globino lastne duše in vesoljem duha v njem samem. Vsi romarji hodijo po isti romarski poti, a vendar vsak hodi svojo pot življenja. Pot iskanja sebe, sočloveka, sobivanja, upov, dvomov, bolečin in ljubezni. In na samotni poti romar upa, da bo našel tisto, kar išče, po čemer hrepeni. Toda zgodi se, da ga camino v svojih odgovorih popelje le še v nova iskanja ter mu zastavlja nova vprašanja.

Tudi Antonija in Albert sta se podala v Kompostelo. Vsak s svojimi vprašanji in pričakovanji. In njuno romanje se je končalo zelo drugače kot sta pričakovala.

Roman nam odstre ne le usodo njune ljubezni, ampak tudi zgodbe ljubezni, bolečin in sovraštva ljudi, ki živijo v njunem času, še več, tudi tistih, ki so živeli v stoletjih pred njima. Kajti, tako kot so v Rimski cesti med seboj povezane zvezde, smo med seboj povezani tudi ljudje.

Usode nekaterih romarjev ostanejo za vedno povezane z romarsko potjo v Kompostelo, včasih s križem na grobu ob romarski poti, včasih tudi drugače. Toda usoda Antonije je nenavadna, verjetno tudi zato, ker je med milijardami žensk na svetu samo ona tista Antonija, ki ji je bilo na poseben način rečeno, naj ostane v Komposteli.

Morda bosta bralec ali bralka v njeni življenjski poti začutila tudi del svoje poti, odsev svojih pričakovanj in ljubezni ter dotik Ljubezni, ki ne mine.

Avtorjev življenjepis

Jože Urbanija se je rodil 15. marca 1941 na Škrjančevem pri Radomljah. Diplomiral je na ljubljanski Teološki fakulteti leta 1971, magistriral na Vseučilišču v Zagrebu ter doktoriral iz bibliotekarstva na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Dve desetletji je predaval bibliotekarstvo na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Prejel je veliko priznanje Filozofske fakultete ter zlato plaketo Univerze v Ljubljani. Poleg strokovnih in znanstvenih člankov je objavil tudi več literarnih del: *Utrinki* (1996), *Zgodbe Tomaža Slovenca* (2001), *Ljubiti in živeti* (2010), *Soldat Klemen* (2011) in *Vladati za vsako ceno!* (2012)

Kontakt: urbanija.joze@gmail.com

Odlomek iz knjige

Oh, ženske, vedno hočejo svojih pet minut in potem še pet in ... Toda Antonija ni še nikoli rekla za svojih pet minut. Nasprotno, morda sem ji jaz kdaj rekel. Jo kar odnese iz postelje, se ji vedno mudi. Tudi danes se je zbudila pred menoj.

»Grem v kopalnico,« mu je šepnila ter odhitela proti vratom. Ko se je pogledala v ogledalo, je zagledala veder in spočit obraz. Dobro deluje name tale Camino, je pomislila. Če bo vso pot tako, si bom res nabrala moči in prišla domov mlajša ter polna energije. Sicer pa ne gre samo za to. Res, tudi za to, da se z Albertom zblížava ali še bolje, da še bolj utrdiva in poglobiva najin odnos. Je bil res že kar skrajni čas, da sva šla nekam skupaj. Nekam? Tale Camino ni kar nekam. Je Camino, se pravi pot, po kateri romajo ljudje že tisoč let. Mora imeti nekaj v sebi, nekaj posebnega. Vsi, o katerih sem brala ali slišala, so prišli domov spremenjeni. Morda celo celjski grof, ki je tudi v srednjem veku romal v Kompostelo. Kdo ve, kaj ga je gnalo tja dol, Kdo ve? Stoletja ne spremenijo v človeku tistega, kar je v njem bistvenega. Čas in civilizacija vplivata nanj, toda v globini ostane isti. Pa res dobro izgledam, si je rekla, ko se je še enkrat pogledala v ogledalo. In tudi nobenega ličila ne potrebujem, sonce in zrak sta najboljše ličilo. In gibanje, seveda, to še najbolj. Je imel Albert prav, ko je rekel, da bom še kako vzljubila kolesarjenje. Danes bova vozila navzdol, ne bo nič naporno. Upam, da Albert ne bo preveč divjal. Se spomnim, kako je takrat, ko sva vozila s Kureščka, kar švignil mimo mene. Tu mora biti, morava biti, bolj previdna. Daleč sva od doma. Če se komu kaj zgodi, bo vse narobe. Mu bom rekla, naj bo previden, naj ne divja, da ne bova preveč narazen. Ja, zelo daleč sva od doma.